

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobkyně **A. B.**, zastoupené Mgr. Janem Aulickým, advokátem se sídlem Za Tiskárnou 327, Český Krumlov, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.9.2016, č. j. MPSV-2016/202313-923, o **příspěvek na péči**,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou soudu dne 21.11.2016 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 14.11.2014, č. j. 31206/2014/CTE ve výroku změněno tak, že nově znělo: „I. přiznat příspěvek na péči ve výši 4.000,- Kč měsíčně ode dne 01.08.2014; II. ode dne 01.08.2016 náleží příspěvek na péči ve výši 4.400,- Kč měsíčně.“ Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí opětovně přezkoumávalo veškerý již jednou zjištěný její zdravotní stav a schopnosti, nikoliv jen jedinou základní životní potřebu - stravování. Napadené rozhodnutí tak je v rozporu s principem ochrany legitimního očekávání, neboť již jednou zjištěné a posouzené záležitosti posoudilo odlišně oproti předcházejícímu

rozhodnutí. Položky posuzované v původním rozhodnutí jako nezvládnuté jsou v napadeném rozhodnutí posuzovány jako zvládnuté, konkrétně jde o položky pod písm. g) výkon fyziologické potřeby a písm. h) péče o zdraví dle § 9 odst. 1 zák. č. 108/2006 Sb., a tuto změnu posouzení nepovažovala žalobkyně za řádně zdůvodněnou. Žalobkyně namítala, že opětovné přezkoumávání celého zdravotního stavu je v rozporu se zásadou dvojinstančnosti rozhodnutí, neboť její zdravotní stav byl přezkoumáván pouze v odvolacím řízení a neměla tudíž k dispozici řádný opravný prostředek. Konstatovala, že jelikož je její zdravotní stav považován za trvalý, není tedy možné, aby došlo ke zlepšení a změně konkrétních schopností tak, aby jich byla dle nového posouzení schopna. Žalobkyně také namítala nesprávné posouzení faktické schopnosti zvládat výkon fyziologické potřeby – písm. g) a výkon péče o zdraví – písm. h). Napadené rozhodnutí se nevypořádalo a nehodnotilo relevantním způsobem skutečnost, že se dostává na WC za pomoci pečující osoby, že dočištění po stolici provádí pečující osoba a že je žalobkyně pravák, tedy ačkoliv hybnost levé končetiny není omezena, nejedná se o končetinu, kterou by byla zvyklá využívat pro očištění. Uvedla, že závěr o schopnosti zvládat tuto položku je v rozporu s výsledkem zjištění při sociálním šetření. Současně namítla, že při posuzování této položky nelze odhlédnout od schopnosti provést manipulaci s oděvem před vykonáním fyziologické potřeby. Co se týče výkonu péče o zdraví, žalobkyně uvedla, že ani jedna položka z oblasti péče o zdraví uvedené v příloze č.1 písm. g) nař. vl. 505/2006 Sb., není splněna. Žalobkyně opakovaně poukazovala na to, že v souladu se zjištěním při sociálním šetření dne 7.1.2015, užívá léky pod dohledem, do dávkovače léky vkládá dcera a řeznou ránu by si sama přelepila nezvládla. Dále uvedla, že praktický lékař udává poruchy paměti, avšak není doložena demence. Ze závěrů Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě ze dne 26.3.2015 vyplývá, že má problém s úchopem drobných lékařských pilulek a hrozí tudíž záměna léků. Žalobkyně má za prokázanou neschopnost životní potřeby péče o zdraví, pod kterou zahrnuje nejen riziko zaměnitelnosti léků a schopnost léky řádně požit, ale i schopnost řádně si zajistit lékařskou péči či základní ošetření. Žalobkyně také namítla, že nebylo vyhověno jejímu návrhu na zpracování revizního znaleckého posudku. V žalobě dále zdůraznila, že byla zkrácena na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť lhůta poskytnutá k vyjádření nebyla, vzhledem k zásadní změně v posudku, přiměřená a adekvátní.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný zrekapituloval průběh řízení před správními orgány, konstatoval závěry posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 23.10.2014, obsah posudků Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě ze dne 26.3.2015 a 2.6.2016 a srovnávacího posudku Posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích ze dne 1.8.2016. K námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že Krajský soud v Ostravě vrátil věc zpět, musel požádat o posouzení zdravotního stavu žalobkyně komplexně od začátku zahájeného správního řízení do data jednání PK MPSV, neboť se její zdravotní stav mohl v průběhu odvolacího řízení změnit. Jelikož rozhodnutí žalovaného bylo po podání mimořádného opravného prostředku rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě zrušeno, žalovaný pouze pokračoval v odvolacím řízení, tudíž nebyla porušena zásada dvojinstančnosti. K namítaným základním životním potřebám se žalovaný podrobně vyjádřil s odkazem na posudek PK MPSV v Českých Budějovicích a výsledky sociálního šetření. Žalovaný uvedl, že zákon o sociálních službách mu neumožňuje provedení revizního znaleckého posudku, proto návrhu žalobkyně na naplnění dokazování nevyhověl. Závěrem

žalovaný konstatoval, že srovnávací posudek ve věci byl vyžádán nad rámec, s ohledem na průběh odvolacího řízení, a přestože došlo při novém posouzení k jinému hodnocení základních životních potřeb, stále se u žalobkyně jedná o závislost ve II. stupni.

Krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále s.ř.s.) bez nařízení jednání, neboť žalobkyně se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 20.8.2014 podala žalobkyně žádost o příspěvek na péči. Rozhodnutím Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 14.11.2014, č. j. 31206/2014/CTE bylo rozhodnuto přiznat žalobkyni příspěvek na péči ve výši 800,- Kč měsíčně od srpna 2014. Správní orgán vycházel z posouzení stupně závislosti provedeného posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 23.10.2014, v němž bylo stanoveno, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně potřebuje pomoc v těchto oblastech základních životních potřeb: mobilita, stravování, tělesná hygiena a péče o domácnost. V posudku je uvedeno, že se v případě žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je těžká axonální demyelinizační senzomotorická polyneuropatie DKK. V záznamu ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ze dne 26.8.2014 je k životní potřebě výkon fyziologické potřeby uvedeno, že si žalobkyně na záchod zajde a nemá inkontinenční pomůcky. K životní potřebě péče o zdraví záznam uvádí, že léky žalobkyni vyzvedává pečující osoba, následně si je sama dává do dávkovače a sní je. Navštěvuje neurologa a kardiologa. Každé 2 týdny chodí k lékařům, k nimž ji odváží a doprovází pečující osoba.

Proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě podala žalobkyně odvolání, v němž namítala nezvládání dalších základních životních potřeb, a to orientace, oblékání a obouvání, péče o zdraví a osobní aktivity.

O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 27.4.2015 č. j. MPSV-UM/10814/15/4S-MSK tak, že se rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Ostravě v části výroku mění tak, že nově zní: „přiznat příspěvek na péči ve výši 4.000,- Kč měsíčně ode dne 01.08.2014“. Žalovaný si vyžádal posouzení zdravotního stavu žalobkyně Posudkovou komisí MPSV ČR v Ostravě. Posudková komise se dne 26.3.2015 usnesla na posudkovém závěru, že v případě žalobkyně jde o osobu, která je závislá na péči jiné fyzické osoby ve stupni II, tj. středně těžké závislosti, kdy je potřeba pomoci a dohledu druhé osoby při 6 základních životních potřebách: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví a péče o domácnost.

Uvedené rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Soud rozsudkem ze dne 10.12.2015, č. j. 19Ad 6/2015-33 zrušil rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-UM/10814/15/4S-MSK, ze dne 27.4.2015 a věc vrátil k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že posudek Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě ze dne 26.3.2015, z něhož vycházel žalobce, nesplňuje požadavky úplnosti a přesvědčivosti, zejména pokud se jedná o odůvodnění závěru ohledně posuzování schopnosti stravování.

Žalovaný si za účelem vydání nového rozhodnutí o odvolání žalobkyně vyžádal posudek od Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě. Z protokolu o jednání a posudku ze dne 2.6.2016 vyplývá, že v posudkové komisi zasedal posudkový lékař – předseda komise MUDr. M. M. a lékařka s odborností neurologie MUDr. J. Č. Žalobkyně byla jednání přítomna a přešetřena přítomnou neuroložkou. Posudková komise vycházela ze zdravotní dokumentace obvodního lékaře MUDr. S., zdravotní dokumentace ortopedické ambulance nemocnice Třinec, z úplné spisové dokumentace OSSZ Karviná, ze spisové dokumentace OOSA Ostrava včetně odvolání, ze sociálního šetření Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě, kontaktního pracoviště Český Těšín z 26.8.2014, a sociálního šetření OOSA MSK MPSV z 7.1.2015 a 11.3.2016 a z lékařských nálezů ortopeda MUDr. B. z 16.7.2014, propouštěcí zprávy z Lázní Darkov od 13.11. do 11.12.2015, zprávy ortopeda MUDr. Š. z 13.11.2014, 22.1.2015, 6.10.2015 a 15.2.2016, propouštěcí zprávy rehabilitačního oddělení nemocnice Český Těšín od 1.7. - 20.7., propouštěcí zprávy ortopedického oddělení nemocnice Třinec od 21.6. - 1.7.2015 a zprávy kardiologa MUDr. H. z 6.3.2015. Posudková komise dospěla k závěru, že v případě žalobkyně nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zák. č. 108/2006 Sb., ve znění zák. č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV nebo III, jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) téhož zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není neschopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb ani sedm nebo osm takových potřeb, není však schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb. V posudkovém zhodnocení se komise usnesla na závěru, že žalobkyně nezvládá 5 základních životních potřeb, a to a) mobilita, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena a j) péče o domácnost. Posudková komise uvedla, že z posudkově medicínského hlediska není při zjištěném zdravotním stavu důvod hodnotit jako nezvládané základní životní potřeby g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví a i) osobní aktivity, s odůvodněním, že kognitivní schopnosti žalobkyně jsou dostatečné, je schopna přesunu na WC, hybnost levé končetiny má bez postižení a může ji použít k očištění po stolici, je kontinentní, hybnost v loktech a akrech horních končetin a svalová síla předloktí a rukou včetně jemné motoriky jsou dostatečné pro nachystání léků do dávkovače a jejich užití, není potřebné ošetřování, ortézu dle vlastního sdělení v komisi již od roku 2014 nepoužívá, má 72 let a je ve starobním důchodu, je schopna cestovat autem k lékařům i na úřady, kde může vyřizovat své osobní záležitosti a může použít facilitátory – madla na WC a dávkovač léků.

Žalovaný si následně vyžádal ještě srovnávací posudek Posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích, s ohledem na odlišné hodnocení základních životních potřeb PK MPSV ČR v Ostravě v posudcích z 26.3.2015 a 2.6.2016 a námitky zmocněnce žalobkyně vůči posudkovému lékaři MUDr. M. Posudková komise MPSV ČR v Českých Budějovicích jednala dne 1.8.2016 v nepřítomnosti žalobkyně a rozhodla na základě podkladové dokumentace. Podkladová dokumentace obsahovala posudkový spis OSSZ Karviná, spis žalovaného, kompletní zdravotní dokumentaci praktického ošetřujícího lékaře MUDr. P. S., kterou si posudková komise vyžádala, dále lékařský nález zaslaný žalobkyní od ortopeda MUDr. K. z 1.4.2016 a výsledky sociálních šetření provedených krajskou pobočkou

Úřadu práce dne 26.8.2014 a žalovaným dne 11.3.2016. Posudková komise MPSV ČR v Českých Budějovicích se usnesla na závěru, že u žalobkyně nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zák. č. 108/2006 Sb., ve znění zák. č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV nebo III, jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) téhož zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není neschopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb ani sedm nebo osm takových potřeb, není však schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb. Tento stav dle posudkové komise trval i k datu 20.8.2014. Z posudku vyplývá, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je polyneuropatie DKK, ale významně se na něm podílí i ostatní postižení nosného a pohybového aparátu. Žalobkyně není schopna zvládat 5 základních životních potřeb - a) mobilita, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena a j) péče o domácnost. K životní potřebě výkon fyziologické potřeby posudek uvádí, že žalobkyně je kontinentní, podle sociálního šetření zvládá vykonání malé potřeby sama – očistí se a vstane z WC za využití nástavce a madla, po stolici jí dle sociálního šetření očistí pečující osoba. Žalobkyně má normální funkci levé horní končetiny, na hýždě dosáhne a není tedy důvod, aby tuto aktivitu v přiměřeném standardu nevládala sama. K neschopnosti zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby dochází až při anatomické nebo funkční ztrátě úchopové schopnosti obou rukou. K životní potřebě péče o zdraví posudková komise uvedla, že žalobkyně nemá významnou poruchu struktur a funkcí, která by vedla k nezvládnutí této potřeby, nemá dysfunkci zraku, nemá žádnou posudkově a funkčně významnou poruchu funkcí psychických, jemná motorika rukou je dostatečná ke zvládnutí této životní potřeby. Dále konstatovala, že žalobkyně nemá stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření, která by nebyla schopna sama dodržet a nepoužívá léčebné pomůcky (ramenní ortézu již nechce používat). Pomoc při dopravě k lékaři vyhodnotila posudková komise v základní životní potřebě mobilita a dohled nad tím, aby kontrolu nezapomněla, nelze považovat za každodenní intervenci druhé osoby. Skutečnost, že pečující osoba chystá léky do dávkovače, není zdůvodněna žádnou zdravotní problematikou, která by měla charakter dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Posudková komise MPSV ČR v Českých Budějovicích se neztotožnila s posudkovým závěrem lékaře LPS OSSZ ze dne 23.10.2014, ani se závěry Posudkové komise MPSV v Ostravě z 26.3.2015, ale plně se ztotožnila se závěry Posudkové komise MPSV v Ostravě z 2.6.2016.

Přípisem ze dne 9.8.2016, doručeným dne 18.8.2016, byla žalobkyně vyrozuměna o pokračování v předmětném řízení a o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 5 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Zmocněnec žalobkyně oznámil záměr nahlédnout do spisu dne 22.8.2016 a zároveň požádal o prodloužení lhůty k vyjádření do 30.9.2016, vzhledem k vzdálenosti jeho bydliště a sídla žalovaného a následně plánované dovolené v zahraničí. Usnesením ze dne 22.8.2016, doručeným dne 29.8.2016, prodloužil žalovaný lhůtu k vyjádření do 30.8.2016. Proti tomuto usnesení podal zmocněnec žalobkyně dne 29.8.2016 rozklad a zároveň předložil i základní osnovu vyjádření k podkladům rozhodnutí. Námitky zmocněnce žalobkyně vůči podkladům napadeného rozhodnutí, doplněné podáním ze dne 14.9.2016, se ve svém obsahu shodovaly s námitkami žalobními. Následně žalovaný vydal dne 20.9.2016 žalobou

napadené rozhodnutí č. j. MPSV-2016/202313-923, kterým bylo rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 14.11.2014, č. j. 31206/2014/CTE ve výroku změněno tak, že nově zní: „I. přiznat příspěvek na péči ve výši 4.000,- Kč měsíčně ode dne 01.08.2014; II. ode dne 01.08.2016 náležet příspěvek na péči ve výši 4.400,- Kč měsíčně“. V odůvodnění odvolací orgán odkázal na shora citované posudky Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě ze dne 2.6.2016 a Posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích ze dne 1.8.2016 s tím, že z jejich závěrů plyne, že se žalobkyně považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Žalovaný považoval závěr Posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích za úplný a přesvědčivý s tím, že z posudku je zřejmé, z čeho posudková komise při jeho vypracování vycházela a jak podklady a zjištěné skutečnosti hodnotila. Posudek byl vypracován komisí v řádném složení a z posudku je rovněž patrné, že posudková komise měla pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů k posouzení a k přijetí posudkového závěru v nepřítomnosti žalobkyně. Žalovaný se také v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal s námitkami zmocněnce žalobkyně.

Krajský soud hodnotil nejen napadené rozhodnutí, ale i zákonnost správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle skutkového a právního stavu k datu jeho vydání (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, se příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.

Podle ust. § 8 odst. 2 citovaného zákona se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve

- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,
- a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

Podle § 3 písm. c) téhož zákona se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Krajský soud v posuzované věci zastává názor, že žalovaný odkazem na závěr Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě a Posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích řádně vysvětlil, na základě jakých zjištění bylo dospěno k závěru, že

žalobkyně není schopna zvládat 5 základních životních potřeb. Posouzení stupně závislosti je v kompetenci posudkových orgánů, v prvostupňovém správním řízení je oprávněna okresní správa sociálního zabezpečení [§ 8 odst. 1 písm. g) zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění] a v odvolacím správním řízení Ministerstvo práce a sociálních věcí, které si za tím účelem zřizuje posudkové komise (§ 28 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb. ve spojení s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Stěžejním důkazem ve správním řízení je tedy odborný posudek posudkových orgánů, a proto v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného v předmětné věci soud hodnotí úplnost a přesvědčivost posudku posudkové komise MPSV. Posudek Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě ze dne 2.6.2016 i MPSV ČR v Českých Budějovicích ze dne 1.8.2016 obsahují výčet odborných lékařských nálezů, které měly komise k dispozici, komise se vypořádaly se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které žalobkyně namítala a své posudkové závěry náležitě odůvodnily. Posudkové komise zasedaly v řádném složení v souladu s ust. § 16b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., neboť kromě posudkového lékaře byl v komisi přítomen také odborný lékař z oboru neurologie. Soud nemá pochybnosti o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení způsobené onemocněním žalobkyně ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči. Na základě uvedených lékařských nálezů a z výsledku sociálního šetření dospěly posudkové komise shodně k závěru, že žalobkyně se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), neboť není schopna zvládat 5 základních životních potřeb.

Žalobkyně v žalobě nesouhlasila s opětovným přezkoumáním celkového zdravotního stavu vzhledem ke všem položkám základních životních potřeb a namítala porušení zásady dvojinstančnosti řízení. K těmto námitkám soud konstatuje, že po zrušení rozhodnutí soudem a vrácení věci probíhá odvolací řízení znovu od svého počátku. Žalovaný si tedy musí vyžádat nové posouzení zdravotního stavu posudkovou komisí MPSV ČR od data podání žádosti ke dni jednání posudkové komise. Posudková komise tedy nemohla zdravotní stav žalobkyně posuzovat pouze k jedné rozporované základní životní potřebě, v tomto případě d) stravování, ale musela zdravotní stav žalobkyně posoudit komplexně od začátku zahájeného správního řízení, neboť se její zdravotní stav mohl v průběhu odvolacího a soudního řízení změnit. Tímto postupem nebyla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, neboť řádný opravný prostředek, tj. odvolání, žalobkyně podala vůči rozhodnutí orgánu I. stupně a zabýval se jím nadřízený orgán, který vedl odvolací řízení. Jelikož rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno a vráceno pouze rozhodnutí odvolacího orgánu, tj. žalovaného, řízení před orgánem I. stupně nebylo tímto dotčeno a žalovaný pokračoval v odvolacím řízení. Vzhledem k námitce, že zdravotní stav žalobkyně je trvalý a nemohlo tedy dojít k jeho zlepšení tak, aby životní potřeby dříve nezvládnuté dle nového posouzení žalobkyně zvládala, soud podotýká, že ke změně v posudkovém závěru nedošlo vlivem zlepšení či zhoršení jejího zdravotního stavu, ale pouze správnou aplikací posudkových kritérií.

Žalobkyně v žalobě namítala neschopnost samostatně zvládat základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby a péče o zdraví. Na základě shromážděné spisové dokumentace dospěl soud k závěru, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu g) výkon fyziologické potřeby v rozsahu, v jakém ji vymezuje vyhláška č. 505/2006 Sb. Za schopnost zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby se podle bodu g) přílohy 1 – vymezení schopností zvládat základní životní

potřeby – uvedené vyhlášky, považuje stav, kdy je osoba schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu a používat hygienické pomůcky. Soud je přesvědčen, že žalobkyně je tuto životní potřebu schopna zvládat. Žalobkyně namítala především schopnost očisty po stolici. Z obou posudků PK MPSV a protokolu o jednání PK MPSV v Ostravě dne 2.6.2016, při němž byla žalobkyně přešetřena přítomným neurologem, vyplývá, že má normální funkci levé horní končetiny a na hýždě touto rukou dosáhne, tedy není zdravotní důvod, aby tuto aktivitu v přiměřeném standardu nezvládla sama. Schopnost samostatného přesunu na WC není součástí životní potřeby výkon fyziologické potřeby, ale je posuzována v rámci životní potřeby a) mobilita, stejně jako schopnost manipulace s oděvem před použitím WC je posuzována v rámci životní potřeby e) oblékání a obouvání. Za schopnost zvládat základní životní potřebu péče o zdraví se podle bodu h) přílohy 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., považuje stav, kdy je osoba schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření, používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a podle potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc. Jak vyplývá z výše uvedených posudků PK MPSV a sociálních šetření, žalobkyně netrpí psychickým onemocněním, nemá dysfunkci zraku a její jemná motorika rukou je dostatečná k přichystání léků do dávkovače, proto skutečnost, že léky chystá pečující osoba, není zapříčiněna dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Žalobkyně nemá stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření, která by nebyla schopna sama dodržet, rehabilitaci nepodstupuje a nepoužívá léčebné pomůcky. Soud tedy považuje také tuto základní životní potřebu za zvládanou.

K námitce žalobkyně, že žalovaný nevyhověl jejímu návrhu na zpracování revizního znaleckého posudku, soud konstatuje, že zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, neumožňuje žalovanému provedení revizního znaleckého posudku. Pro účely dané věci, zdravotní stav a stupeň závislosti posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek Posudkové komise MPSV ČR je tedy v řízení před správními orgány (a následně v soudním řízení) stěžejním důkazem. Žalovaný si nad rámec ještě vyžádal srovnávací posudek Posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích, s ohledem na odlišné hodnocení základních životních potřeb Posudkovou komisí MPSV ČR v Ostravě v posudcích z 26.3.2015 a 2.6.2016 a také s vzhledem k námitkám zmocněnce žalobkyně vůči posudkovému lékaři MUDr. M.

S námitkou žalobkyně, že jí nebyla žalovaným poskytnuta přiměřená lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí, soud nesouhlasí. Přípisem ze dne 9.8.2016, doručeným dne 18.8.2016 do datové schránky zmocněnce žalobkyně, byla žalobkyně vyrozuměna o pokračování v předmětném řízení a o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 5 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Zmocněnec žalobkyně oznámil záměr nahlédnout do spisu dne 22.8.2016 a zároveň požádal o prodloužení lhůty k vyjádření do 30.9.2016, s ohledem na vzdálenost jeho bydliště a sídla žalovaného a následnou plánovanou dovolenou v zahraničí. Z protokolu o ústním jednání dne 22.8.2016 vyplývá, že žádosti zmocněnce o prodloužení lhůty k vyjádření bylo vyhověno, avšak v protokolu se neuvádí konkrétní lhůta. Téhož dne zaslal žalovaný do datové schránky zmocněnce usnesení, jímž prodloužil lhůtu k vyjádření do 30.8.2016, nicméně zmocněnec se do své datové schránky přihlásil až dne 29.8.2016, tedy 1 den před koncem lhůty. Proti uvedenému usnesení podal zmocněnec žalobkyně dne 29.8.2016

rozklad a zároveň předložil i základní osnovu vyjádření k podkladům rozhodnutí, jenž doplnil podáním ze dne 14.9.2016. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal s námitkami obsaženými ve vyjádření ze dne 29.8.2016 i 14.9.2016. Žalobkyni tedy nebylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Soud uvádí, že vyhovění žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření a doba, po kterou bude lhůta prodloužena, je plně v kompetenci správního orgánu a na jeho správním uvážení. Správní orgány musí věci vyřizovat bez zbytečných průtahů a v zájmu dobré správy, proto v tomto případě prodloužení lhůty o 1 týden shledává soud přiměřeným.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žaloba byla proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů od dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních k Nejvyššímu správnímu soudu se sídlem Brno, Moravské náměstí 6 a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31.7.2017

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**